Wychodzi raz w tygodniu. | Opłata pocztowa uiszczona gotówką.

ROK XX | Kraków, dnia 1-go sierpnia 1937 | Numer 28.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEN KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rozpowszechniajcie „Przegląd Kupiecki"

ODPOWIEDZIALNOŚĆ NABYWCY PRZEDSIĘBIORSTWA ZA ZALEGŁY PODATEK PRZEMYSŁOWY.

Sąd Najwyższy wydał zasadnicze orzeczenie w sprawie odpowiedzialności nabywcy przedsiębiorstwa za zaległy z przedsiębiorstwa podatek przemysłowy. (Wyrok Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 10. I. 1936 r. w sprawie Nr. C. III. 524/34). W sprawie, w której zapadło orzeczenie Sądu Najwyższego, stan faktyczny był taki, iż skład towarów został nabyty na publicznej licytacji, przeprowadzonej przez komornika w postępowaniu egzekucyjnym. Sąd Okręgowy, a w ślad za nim Sąd Apelacyjny stwierdził, iż przedsiębiorstwo dłużnika podatkowego zostało przez sprzedaż egzekucyjną zupełnie zlikwidowane, i że to przedsiębiorstwo, które nabywca założył i obecnie prowadzi jest nowym nie mającym nic wspólnego z przedsiębiorstwem dawnym. Sąd Najwyższy nie podzielił tego stanowiska sądów niższych instancyj, i uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego, motywując to w sposób mający znaczenie precedensu dla wszystkich form nabycia przedsiębiorstwa, na którym ciąży zadłużenie z tytułu podatku przemysłowego.

W uchwale z dnia 27. I. 1932 r. (L. III Prez. — 1447/31 w sprawie III Z. Rw. 1799/3) ustalił Sąd Najwyższy wpisaną do księgi zasad prawną zasadę, że podatek przemysłowy korzysta z pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego, należącego do przedsiębiorstwa obłożonego tym podatkiem, bez względu na to, czy ruchomości takie są własnością podatnika, czy też osób trzecich. Wyjaśniono przy tym, że przedsiębiorstwo stanowi zespół urządzeń technicznych i przedmiotów majątkowych, połączonych z pracą ludzką, celem osiągnięcia zysku. Osoba właściciela przedsiębiorstwa nie odgrywa przy odpowiedzialności za ten podatek roli o tyle, że podstawą opodatkowania jest obrót w przedsiębiorstwie i obojętne muszą być prawa prywatne przedsiębiorcy do majątku wchodzącego w skład przedsiębiorstwa.

W wyroku z dnia 30. IX. 1932 r. Nr. 2 C. 71/32 rozwinął Sąd Najwyższy tę zasadę, wyrażając zapatrywanie, że podatek przemysłowy jest podatkiem realnym, ustawa bowiem bierze za punkt wyjścia opodatkowanie przedsiębiorstwa, czyli przedmiot opodatkowania, a nie jego podmiot. Sama zmiana w osobie właściciela przedsiębiorstwa nie jest zdolna zamienić istniejącego przedsiębiorstwa w nową jednostkę, która tworzyłaby nowy odrębny przedmiot opodatkowania z tym skutkiem, że opodatkowanie odnośnego przedsiębiorstwa za okres przed przejściem jego na nowego dzierżyciela dotyczyłoby przedsiębiorstwa innego. O tożsamości nie decyduje przynależność przedsiębiorstwa do pewnego podmiotu, lecz miarodajne są wyłącznie znamiona gospodarcze. Chodzi o to jedynie, czy warsztat pracy pozostał jeden i ten sam. Ta zaś przesłanka stwierdzona być może tylko na podstawie okoliczności faktycznych, świadczących o tym, że ciągłość stosunków, składających się na utworzenie przedsiębiorstwa została utrzymana, czy też przerwana.

Wyprzedanie zapasu towarów, a nawet urządzenia, czy to w sposób dobrowolny, czy nawet przymusowy, nie musi wywoływać likwidacji przedsiębiorstwa i dlatego nie może być uważane za wystarczającą przesłankę faktyczną dowodzącą, że przedsiębiorstwo wstrzymało na stałe swą działalność i że przestało istnieć. Nawet sprzedaż całego przedsiębiorstwa nie ma wpływu na obowiązek uiszczenia podatku przemysłowego, któremu przedsiębiorstwo to podlegało za okres podatkowy z czasu przed sprzedażą przedsiębiorstwa. Podatkowi bowiem w myśl art. 1 ustawy o podatku przemysłowym podlegają przedsiębiorstwa bez względu na to, kto w chwili płatności podatku jest ich właścicielem.

Nabycie ruchomości, wchodzących w skład przedsiębiorstwa, a nawet całego przedsiębiorstwa na egzekucyjnym przetargu przymusowym nie musi dowodzić jeszcze tego, jakoby w ten sposób nabyte przedsiębiorstwo przestało być dawnym, a stało się jakimś zupełnie nowym, oderwanym od sprzedanego w drodze licytacji, zwłaszcza wtedy, gdy prowadzone jest nadal na tym samym miejscu, trudni się operacjami tego samego rodzaju, wśród takich samych warunków gospodarczych, zaspakajając potrzeby takiej samej klienteli. W tych przypadkach władza skarbowa nie ma nawet obowiązku udawadniać, że wierzytelności, dla zaspokojenia których nastąpi licytacja przez komornika, były pozorne.

WYPOWIEDZENIE UMOWY O PRACĘ.

Art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16. III. 1928 o umowie o pracę pracowników umysłowych przewiduje, że „pracodawca", który w okresie wypowiedzenia umowy o pracę pracownikowi umysłowemu cofnął to wypowiedzenie, może wypowiedzieć ponownie umowę o pracę dopiero po upływie tego okresu wypowiedzenia".

Na tle tego przepisu Sąd Najwyższy Izba Cywilna w orzeczeniu z dnia 23. 10. 1936 r. L. C. I. 1216/36 wypowiedział następującą opinię:

„Pod przepis art. 28, który uznaje powtórne wypowiedzenie przed upływem terminu poprzedniego za bezskuteczne i nieważne, podpada nie tylko przypadek, gdy pracodawca expressis verbis cofnął wypowiedzenie i następnie w jakiś czas potym znowu pracownikowi umowę wypowiedział, lecz i taki przypadek, gdy pracodawca, nie anulując wyraźnie poprzedniego wypowiedzenia przed upływem jego okresu, czyni wypowiedzenie z nowym terminem. Takie wypowiedzenie, nie będąc zgodne z art. 28, nie może powodować rozwiązania umowy o pracę".

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rok XX. **Kraków, dnia 1 sierpnia 1937** **Nr. 28.**

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
„ półroczny 8 zł
„ roczny 16 zł
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Redakcja i administr. Kraków, Grodzka 40.
Telefon Nr. 132-67
Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na 1 str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp. w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

Echa tygodnia.

Gdyby nie pewien charakterystyczny artykuł, „Gazeta Gdyńska" nie znalazłaby się prawdopodobnie nigdy na tych łamach. To ubożuchne pisemko zamieściło onegdaj artykuł wskazujący na „zażydzenie Gdyni". W artykule tym znaleźliśmy cyfry, które — jeżeli są prawdziwe — wnoszą wiele do dyskusji o t. zw. kwestii żydowskiej w Polsce.

Czytamy więc, że „Żydzi w Gdyni odgrywają w życiu gospodarczym Gdyni główną rolę. Handel w Gdyni w większej części reprezentowany jest przez przedstawicielstwa żydowskie lub też polskie o wysokim udziale kapitału żydowskiego. Badając stan zażydzenia życia gospodarczego w Gdyni dochodzimy do wniosków bardzo smutnych. Odsetek przedsiębiorstw żydowskich w Gdyni jest największy ze wszystkich miast Pomorza, a wynosi przy około 250 firm żydowskich blisko 20 proc. Przedsiębiorstwa te w głównym odsetku są firmami wielkimi i głównie portowymi. Również spółki akcyjne i spółki z o. o. są opanowane przez kapitał żydowski w przeszło 30 proc. Odnośnie do spółek żeglugowo-portowych posiadamy dane,,że spółki te w 27.3 proc. niemieckimi, w 21.2 proc. żydowskimi a reszta przypada na kapitały obce. Życie więc gospodarcze jest nasiąknięte silnymi wpływami kapitałów żydowskich". (Polszczyzna zachowana).

Dalsze elukubracje tego pisma można sobie podarować.

Gdynia nie była tylko produktem mocarstwowej ambicji Polski. Nie tylko dla zaspokojenia względu prestiżowego wpakowano w Gdynię setki milionów złotych pieniędzy podatkowych, nie dla samego tego względu przez szereg lat cała nasza polityka gospodarcza niemal wyłącznie stała pod znakiem Gdyni. Powstanie Gdyni zawdzięczamy Niemcom, którzy podczas wojny bolszewicko-polskiej w r. 1920 sabotowali dostawy broni, wysyłanej dla nas via port gdański przez sojuszniczą Francję. Port gdyński był przede wszystkim koniecznością państwową, jest może jednym z najważniejszych punktów obrony Rzeczypospolitej. Wielkie wysiłki rządów polskich o szybki rozwój Gdyni nie mogły pozostać bez echa. Port Gdyński nie mógłby się utrzymać z samych przywilejów podatkowych, subwencyj, ulg taryfowych, kosztownych kredytów i opieki administracyjnej. Protekcja państwowa, okazywana młodemu portowi polskiemu musiała zostać poparta i uzupełniona przez czynnik prywatny. Chodziło po prostu o to, aby Gdynia nie była anormalnym gospodarczo tworem, w którym głowa jest kilka razy większa od korpusu, aby miasto nie składało się z samych tylko urzędników, ale aby miało potężny handel portowy, decydujący o bycie każdego portu. Dlaczegoż to wtedy nie znaleźli się hurra-patriotyczni kupcy wielkopolscy, którzy gardłują o Ojczyźnie i mocarstwowości i o „zażydzeniu" i którzy ciągle grożą kupcom żydowskim, że zagnają ich w kozi róg swymi talentami kupieckimi i zdolnością konkurencyjną — dlaczego, pytamy, nie znaleźli się ci kupcy w Gdyni, która tak bardzo potrzebowała zdrowej inicjatywy prywatnej? Mieli przecież wolny, całkowicie „niezażydzony" teren pracy, mogli pokazać swe cuda, mogli naprawdę przysłużyć się krajowi.

Byłoby nieszczerym twierdzenie, że Żydzi zwrócili swe wysiłki ku Gdyni wyłącznie z pobudek patriotycznych. Żydzi od pierwszej chwili budowy nowego portu polskiego zrozumieli, że port ten ma wielkie możliwości rozwoju, bo jest dla Rzeczypospolitej koniecznością zarówno z punktu widzenia politycznego, jak i gospodarczego. Wiedzeni tym przekonaniem szli do Gdyni, tu inwestowali ogromne kapitały, tu zbudowali na wielką skalę prowadzony handel zamorski. Nie zrażali się początkowymi niepowodzeniami. Spełniali pionierską pracę w słusznym przewidywaniu, że Gdynia ma przyszłość i że warto dla tej przyszłości poświęcić dużo czasu i pieniędzy. Albert Ballin też spełniał pionierską pracę gdy pierwszy w Niemczech zorganizował służbę żeglugową Hamburg—Ameryka (Hapag), gdy misternie wiązał sieć międzynarodowego kartelu żeglugowego, podobnie, jak żydowscy bankierzy z Frankfurtu, gdy odważnie i hojną ręką szafowali kredytami na cele stworzenia „Norddeutscher Lloyd", chluby żeglugi niemieckiej i jednej z największych w świecie linij okrętowych. Pionierami żeglugi byli Żydzi Jakub i Józef Samudowie w Anglii, gdzie dokonali istnego przewrotu w systemie budownictwa okrętów, pionierem żeglugi był Carlo Schanzer, Żyd włoski, którego Włochy mianowały przewodniczącym delegacji włoskiej na konferencję żeglugową w Waszyngtonie (w r. 1920), a wreszcie żydowski kontradmirał w Austrii Zygfryd Popper, któremu Austria miała do zawdzięczenia bardzo wiele gigantycznych doków okrętowych.

Dlaczegożby Żydzi nie mogli i nie chcieli wprzęgnąć swych talentów a przede wszystkim swej pracowitości i du-

cha pionierskiego także dla rozbudowy portu gdyńskiego i gospodarczego wzmocnienia zaplecza?

Inwestycje kapitałów żydowskich w Gdyni datują się z czasów, gdy w społeczeństwie polskim mało ludzi wierzyło w zdolność do życia nowego miasta portowego. Powszechnie traktowano port gdyński jako jedynie ważny punkt strategiczny, który dlatego musi być zawsze deficytowy. Stąd też brawurowe kupiectwo poznańskie nie ruszało się ze swych siedzib dla gospodarczego podniesienia Gdyni, wzdragało się przed „narażeniem" czasu i pieniędzy na „mętne i niepewne" widoki pracy w Gdyni, gdy kupcy i przemysłowcy żydowscy od samego początku wierzyli w przyszłość Gdyni, bo uznawali jej konieczność dla Rzeczypospolitej. Działalność gospodarcza Żydów w Gdyni w doskonały sposób połączyła zadania inicjatywy prywatnej z celami ogólno-państwowymi.

To będzie Żydom polskim zapisane na chlubną pamięć w czasie, gdy w Polsce zmartwychstanie zdolność uczciwego wartościowania zasług ludzkich bez względu na rasę czy wyznanie.

Kto ma reformować patenty ?

Wszystkie prace, związane z tym problemem, utkwiły na martwym punkcie.

Sprawa **zasadniczej reformy świadectw przemysłowych** nie posunęła się ostatecznie o tyle naprzód, by można było w tej chwili stwierdzić, iż w tej dziedzinie nastąpiła pewna już decyzja ministerstwa co do kierunku reformy.

Związek izb przem. - handlowych — jak wiadomo — zwrócił się w marcu do min. skarbu z zapytaniem, czy ministerstwo ustaliło już własne zapatrywanie, na czym ma polegać w ogólnych zarysach reforma. Związek podkreślił, że pożądane byłoby wyjaśnienie zagadnienia, aby zmiana ustroju świadectw przemysłowych mogła być zrealizowana **od 1 stycznia 1938 r.**

Na wystąpienie związku izb ministerstwo udzieliło odpowiedzi, że stanowisko ministerstwa wobec zagadnienia reformy świadectw przemysłowych musi być wynikiem wyraźnego określenia wszystkich elementów. Jednym z tych elementów są życzenia **poszczególnych grup gospodarczych, terenowych i branżowych.** Z tego też względu ministerstwo skarbu uważa za pożądane i celowe poznanie tych życzeń i zamierzeń w postaci opinii samorządu gospodarczego, któraby ujmowała je systematycznie oraz wyprowadzała z nich wnioski, uwzględniające całokształt społeczno-gospodarczych interesów. Biorąc te momenty pod rozwagę, ministerstwo oczekuje takiej właśnie opinii ze strony związku izb z uzasadniającym ją materiałem, po czym nastąpić może w miarę potrzeby jej uzupełnienie bądź pogłębienie w drodze wymiany poglądów. Wreszcie ministerstwo podkreśla, że — o ileby związek izb nie uznał za możliwe bądź stosowne nadesłanie takiej opinii, w takim razie ministerstwo zgromadzi w inny sposób całokształt koniecznych materiałów i poglądów oraz opracuje na tej podstawie **projekt reformy,** który zostanie w swoim czasie podany do wiadomości związku izb.

Na skutek tego pisma związek izb udzielił odpowiedzi, że w chronologicznej kolejności prac, zmierzających do reformy świadectw, niewątpliwie pożądane byłoby, ażeby ministerstwo skarbu już w obecnym studium sprawy oświadczyło się o zasadniczych wytycznych reformy, gdyż w przeciwnym razie **prace samorządu gospodarczego trafić mogłyby w próżnię** i okazałyby się również bezprzedmiotowe, jak i inne projekty i sugestie, wysuwane w sprawie **zasadniczej przebudowy poszczególnych podatków wzgl. systemu podatkowego w ogóle.** Nadto podkreślono, że związek izb, kierując się wymogiem lojalności wobec sfer gospodarczych, nie chciałby ich wciągać w orbitę dalszych prac nad szczegółami reformy, której zasady nie zostały jeszcze uzgodnione. Z tych założeń wychodząc, związek podkreślił konieczność podtrzymania swojej pierwotnej opinii i równocześnie zadeklarował gotowość **przygotowania konkretnych wniosków** natury szczegółowej, przed pogłębieniem jednak dotychczas zgłoszonych tez ogólnych, ponownie zwraca

P. T. Abonenci „Przeglądu Kupieckiego" oraz Członkowie Krak. Stowarzyszenia Kupców mogą otrzymać zniżki na nowy sezon do kina „Wanda" w Adm. „Przegl. Kupieckiego".

się do ministerstwa z prośbą o ustosunkowanie się do kapitalnego zagadnienia wstępnego, dotyczącego zasadniczego **kierunku** reformy w ogóle.

Niezależnie od tego wystąpienia międzyizbowa komisja skarbowa związku izb uchwaliła wniosek, idący w kierunku wysłania **specjalnej delegacji** do wiceministra Świtalskiego, którąby miała za zadanie w drodze bezpośredniej wymiany zdań ustalić, w jakim kierunku ministerstwo skarbu zamierza **przeprowadzić reformę systemu świadectw przemysłowych.** Do chwili obecnej konferencja w ministerstwie skarbu nie została zwołana, stwierdzić jedynie należy, że ze strony prezydium związku izb czynione są zabiegi o zwołanie tej konferencji przez ministerstwo skarbu, co wobec zapowiedzianej **głębszej reformy — zarówno ustawy o podatku dochodowym, jak i państwowym podatku przemysłowym,** ma nastąpić w najbliższym czasie.

W każdym razie, o ileby sprawa miała się nadal przeciągnąć, związek izb, mimo wyżej podkreślonych zasadniczej natury zastrzeżeń, wystąpi z **własnym projektem reformy świadectw przemysłowych,** tak, aby na samorządzie gospodarczym nie ciążył zarzut niespełnienia w tym zakresie obowiązku.

O zabezpieczenie interesów płatnika

w rozporządzeniu wykonawczym do ordynacji podatkowej.

Związek Izb przemysłowo-handlowych skierował do ministerstwa skarbu **memoriał,** wskazując na konieczność **wprowadzenia wielu przepisów do ogłoszonego ostatnio rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej.**

Należałoby przede wszystkim wprowadzić do rozporządzenia wykonawczego **przepis o zasadniczym znaczeniu dla ogółu płatników,** a mianowicie postanawiający, iż jeśli płatnik wyraził życzenie ustnych wyjaśnień na posiedzeniu komisji lub sekcji, referowanie sprawy w jej całokształcie oraz powoływanie się na wszelkiego rodzaju dowody **odbywa się w obecności płatnika.**

W myśl stałego orzecznictwa N. T. A., nie ogłoszone w Dzienniku Ustaw R. P. **instrukcje i okólniki nie skutkują żadnych uprawnień,** na które strony mogłyby się powołać ze skutkiem prawnym. Ponieważ niemożliwa jest na razie w naszych warunkach realizacja postępowania odwoławczego w formie **specjalnych sądów skarbowych,** co najmniej dążyć należy do zapewnienia patnikom minimum takich uprawnień, aby **w decydującej fazie postępowania odwoławczego,** t. j. na posiedzeniu komisji odwoławczej, płatnik nie był stawiany w stan częściowej zaoczności proceduralnej.

Ze sprawą tą łączy się kwestia wprowadzenia przepisu, zaprojektowanego przez związek Izb w fazie **opiniowania rozporządzenia wykonawczego,** a wyraźnie ustalającego, iż przewodniczący winien zagajać posiedzenia komisji, a prowadząc obrady winien dbać o to, ażeby **referat zawierał istotne przedstawienie stanu faktycznego i prawnego przedmiotu obrad,** wynikającego z aktu i to zarówno, gdy płatnik osobiście staje przed komisją, ja i w wypadku jego nieobecności oraz że wycofywanie spraw, postawionych na porządku dziennym, powinno być dopuszczalne jedynie w wypadku uchwały komisji wzgl. sekcji.

Związek Izb wypowiada się za wprowadzeniem systemu, aby w **zasadzie skład nie ulegał dorywczym zmianom.** Jeśli zaś idzie o realizację tak istotnego

postulatu, jakim jest dobór członków sekcji — na **właściwe skompletowanie ich składu** zwrócić należy uwagę już przy kontynuowaniu sekcji.

Wobec faktu, iż ministerstwo skarbu nie uwzględniło wniosków i zastrzeżeń samorządu gospodarczego w sprawie szacunkowych norm obrotu. Związek Izb ogranicza się przede wszystkim do ogólnej uwagi, iż **konieczna będzie specjalna oględność przy decydowaniu kwestii, jakie normy wogóle mogą i winny być ustalone.** Zagadnienie owych norm i ich właściwej konstrukcji siłą rzeczy stanowi niewątpliwie skomplikowany problem natury analityczno - gospodarczej, wobec czego ustalenie każdej normy poprzedzić winny możliwie dokładne badania, operujące istotnie typowymi i przeciętnymi danymi, ujętymi w płaszczyźnie ogólno-gospodarczej.

Przy tej sposobności Związek Izb podkreśla, iż ustalona w pkt. f. § 109 rozporządzenia wykonawczego możliwość warunkowego zaspokajania należności podatkowych, przypadających od komisanta z towaru komisowego zagranicznego komitenta, **sprzeczna jest z zasadą równomiernego traktowania zagranicznych kontrahentów** i spowodować może w realnym efekcie **podwójne ich opodatkowanie,** co w konsekwencji wywoła wiele niepożądanych kolizyj, odstręczających od **współpracy z Polską w zakresie operacyj komisowych.**

Związek Izb prosił ministerstwo skarbu o pozytywne potraktowanie przedstawionych przez niego wniosków, które zgłasza obecnie w imię tych samych zasad, podyktowanych dbałością o właściwy tok postępowania oraz konieczne zabezpieczenie interesów płatników, jakim dał już wyraz w roku ubiegłym, gdy opiniował rozporządzenie wykonawcze do ordynacji podatkowej.

Normy średniej dochodowości przedsiębiorstw

Ważne wyjaśnienia min. Skarbu.

W związku z ukazującymi się w prasie notatkami o rzekomym podwyższeniu norm średniej dochodowości przedsiębiorstw handlowych, przemysłowych i rzemieślniczych dla wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1937 w porównaniu z rokiem 1936, komunikują ze strony Ministerstwa Skarbu co następuje:

Twierdzenia zainteresowanych organizacyj o podwyższeniu norm średniej dochodowości są wynikiem niewłaściwej interpretacji przepisów rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej, które w roku obecnych poraz pierwszy znalazły zastosowanie, a które to przepisy w odmienny od dotychczasowego sposób normują tryb ustalania norm średniej dochodowości.

Gdy bowiem dotychczas normy dochodowości ustalane były jako normy netto, od których nie dokonywano żadnych potrąceń, to obecnie, zgodnie z przepisem ust. 2 par. 30 rozporządzenia wykonawczego do ordynacji podatkowej, od ustalanych norm będą potrącane koszty czynszu za lokal, znajdujący się w cudzym budynku oraz koszty kierownictwa w przypadku, gdy właściciel osobiście przedsiębiorstwem nie kieruje. Ponadto w myśl par. 69 tegoż rozporządzenia będą mogły być potrącane od ustalonego na podstawie norm dochodu udowodnione odsetki od długów mające związek z prowadzonym przedsiębiorstwem.

Jak z powyższego wynika podwyższenie norm jest jedynie pozornym i ustalenie dochodu na podstawie nowych norm nie spowoduje w rezultacie zwiększenia podstaw wymiaru.

Podkreślić należy, że normy średniej dochodowości zaprojektowane zostały w roku bieżącym przy szerokim współudziale samorządu gospodarczego, który przez swoich przedstawicieli brał udział zarówno przy zaprojektowaniu norm przez izby skarbowe, jak i przy opiniowaniu tychże norm przez komisje odwoławcze, wreszcie przy zatwierdzaniu norm przez Ministerstwo Skarbu.

Również po raz pierwszy w roku bieżącym normy średniej dochodowości oparte zostały na danych, zaczerpniętych z ksiąg handlowych, a więc danych, mogących zorientować o dochodowości przedsiębiorstw poszczególnych branż.

Zrozumiałym jest, że przy ustalaniu norm dla ogromnej ilości branż (około 1.000 branż), mogły zajść przy określaniu wysokości poszczególnych stawek pewne niedociągnięcia a nawet omyłki, wobec czego Ministerstwo Skarbu, po zatwierdzeniu norm średniej dochodowości, upoważni izby skarbowe — w przypadkach gdy właściwe organizacje samorządu gospodarczego zwrócą uwagę na nierealność poszczególnych norm i uzasadnią swe twierdzenia należytym materiałem dowodowym — do poddania rewizji tych norm i ustalenia we własnym zakresie działania norm niższych.

Nie leżało i nie leży bowiem w zamiarach Ministerstwa Skarbu przez wprowadzenie norm średniej docho-

dowości ustalanych na nowych zasadach globalne zwiększenie świadczeń podatkowych.

ZBIERANIE INFORMACJI PRZEZ URZĘDY SKARBOWE.

Według relacji płatników, poszczególne urzędy skarbowe zwracały się do nich ostatnio z żądaniem wskazania w ciągu bardzo krótkiego czasu, jakie były rozmiary obrotów, których przedsiębiorstwa znajdują się na terenie danych urzędów. Niejednokrotnie zdarzało się, iż żądanie takie kierowały pod adresem firm również urzędy skarbowe, działające poza obszarem izby skarbowej, na której terenie znajdują się zapytywane firmy.

Zdaniem Związku Izb Przemysłowo-Handlowych żądania odnośnych urzędów pozostają w niewątpliwej kolizji z faktem, że w wyniku zarządzeń ministerstwa skarbu tryb zbierania informacyj uległ skoncentrowaniu, wskutek czego izby skarbowe periodycznie otrzymują od większości firm szczegółowe wykazy odbiorców.

Koncentracja owych informacyj zezwala z kolei na bezpośrednie udzielanie urzędom skarbowym potrzebnych im wiadomości, bez potrzeby obarczania pracą informacyjną tych samych przedsiębiorstw przemysłowych, które uczyniły już zadość obowiązkowi, ustalonemu w art. 60 ordynacji podatkowej.

Jak wynika poza tym z § 73 instrukcji podatkowej, komunikowanie zebranych wiadomości urzędom skarbowym należy do obowiązku biur informacyjnych.

Spłacanie zaległych składek ubezpieczeniowych papierami procentowymi

Jak już informowaliśmy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych okólnikiem z dn. 18 maja 1937 r. Nr. 59 polecił Ubezpieczalniom Społecznym przyjmowanie od pracodawców na pokrycie zaległości z tytułu składek ubezpieczeniowych, **powstałych przed dniem 1. stycznia 1936 r.** wraz z odsetkami za zwłokę, karami i grzywnami wg. stanu z dnia 31-go grudnia 1935 r. **papierów procentowych pupilarnych**, których rodzaje i kursy podawać będzie co miesiąc Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Celem ustalenia, jaka kwota zaległości danego płatnika może być pokryta papierami procentowymi Ubezpieczalnia powinna w myśl okólnika od salda konta danego płatnika w dniu 31 XII. 1935 r. odjąć ogólną kwotę wpłat, dokonanych w roku 1936/37 r.

Papiery procentowe przyjmowane będą po kursie do 10 punktów wyższym od kursu giełdowego wzgl. orientacyjnego jednego z ostatnich siedmiu dni poprzedniego miesiąca. Kurs ten ustalać będzie co miesiąc Zakład Ubezpieczeń Społecznych na podstawie notowań giełdy warszawskiej względnie innych giełd, działających na terenie Rzeczypospolitej.

Przy przyjmowaniu od pracodawców papierów procentowych w myśl okólnika Z. U. S. Ubezpieczalnie winny przestrzegać między innymi warunków następujących:

1) Wszystkie papiery procentowe, przyjmowane przez Ubezpieczalnie winny posiadać kupon bieżący, którego wartość nie może być zaliczana ani w części ani też w całości na rachunek płatnika. W razie zaś braku kuponu bieżącego, równowartość jego należy odliczyć od kwoty należności za dane papiery.

2) Ze względu na istniejące liczne zastrzeżenia sądowe Urzędu Śledczego, Urzędu Długów Państwa i innych, Ubezpieczalnie Społeczne będą żądać od pracodawców dowodu źródła przyjmowanych papierów procentowych (np. noty banku lub instytucji, w których zostały nabyte). Jednakże w razie usprawiedliwionej niemożności dostarczenia tych dowodów, Ubezpieczalnie nie powinny odmawiać przyjęcia papierów.

3) Przy tranzakcji przyjmowania papierów procentowych, jako tranzakcji kupna sprzedaży winna być stosownie do obowiązujących przepisów o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 64 z r. 1935) uiszczona opłata stemplowa w wysokości 0.05% wartości kursowej danego papieru (sumy pokrywanej należności). Opłatę tę w myśl okólnika Z. U. S. uiszczać winni pracodawcy przez skasowanie odpowiedniej ilości znaczków stemplowych na deklaracji przez przepisanie ich początkowymi lub końcowymi wyrazami deklaracji. Od powyższej opłaty stemplowej zwolnione są tranzakcje **papierami państwowymi** oraz Listy Zast. Państwowego Banku Rolnego.

4) Przy składaniu Ubezpieczalni papierów procentowych pracodawca powinien wypełnić i podpisać odpowiednią deklarację. Deklarację tę należy złożyć lub przesłać Ubezpieczalni listem wartościowym wraz z wymienionymi w niej papierami i dowodami, stwierdzającymi ich pochodzenie.

O możności pokrywania papierami procentowymi zaległych należności z tytułu składek ubezpieczeniowych Ubezpieczalnie winny powiadomić zainteresowanych pracodawców, przesyłając im jednocześnie do wypełnienia deklarację.

Wzór deklaracji podajemy poniżej.

Wzór deklaracji.

....dn.......................................1937 r.

Do

Ubezpieczalni Społecznej

w.......................................

Miejsce na znaczek stemplowy

....

Imię i nazwisko wzgl. firma pracodawcy dokładny adres zamieszk. lub siedziba

Deklaracja.

Przy niniejszym składam(y) na spłatę zaległych składek ubezpieczeniowych, powstałych **przed 1 stycznia 1934 r. — po 1 stycznia 1934 r. —** (niepotrzebne skreślić) wraz z odsetkami za zwłokę, karami i kosztami następujące papiery procentowe:

Nazwa papieru	emisja NN	seria NN	Nr Nr papierów	Kupon płatny	Suma nom. pap.	Kurs	Wart. kurs.

Ustępując z dniem dzisiejszym wyżej wymienione papiery procentowe na rzecz Ubezpieczalni Społecznej w . . . ., oświadczam, że nabyłem je od . . . . ,

wymienić nazwisko i imię lub firmę oraz dokładny adres

na dowód czego składam w załączeniu pismo wymienionej firmy, a w razie stwierdzenia istnienia zastrzeżeń do tych papierów zobowiązuję się przyjąć je od Ubezpieczalni Społecznej w . . . . i zgadzam się na unieważnienie zawartej tranzakcji.

Podpis . . . .

Kronika.

Ministerstwo Skarbu wystosowało do Ministerstwa Przemysłu i Handlu następujący okólnik:

MINISTERSTWO SKARBU
L: D. V. 6228/1/37.

Warszawa, dnia 25 czerwca 1937 r.

Do
Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1937 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. o postępowaniu egzekucyjnym władz skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 340) oraz instrukcji wszystkich Ministrów z dnia 15 czerwca 1937 r. o stosowaniu tego rozporządzenia (Monitor Polski z dnia 25. VI. 1937 r. Nr. 143, poz. 238) uprasza się o zwrócenie uwagi wszystkim podległym nadzorowi Ministerstwa władzom, instytucjom i zakładom, których należności są ściągane przez urzędy skarbowe w trybie administracyjnym, na nowe obowiązki wynikające z powołanych na wstępie przepisów.

Ministerstwo Skarbu pragnie równocześnie zwrócić uwagę, że w szczególności wierzyciele obowiązani są stosować, poczynając od dnia 1 lipca 1937 r. nowe druki, załączone do wspomnianej instrukcji a zwłaszcza nowy druk tytułu wykonawczego. Niezależnie od tego spoczywa na wierzycielach — w myśl tejże instrukcji — obowiązek prowadzenia spisów tytułów wykonawczych i przesyłania tytułów wykonawczych już zaopatrzonych w numery wraz z odpowiednimi kartami spisów.

W razie niezastosowania się wierzyciela do tych wymogów, tytuły wykonawcze będą przez władze skarbowe zwracane.

Numerem tytułu wykonawczego jest numer bieżący spisu tytułów wykonawczych danego wierzyciela (§ 4 ust. 3 omawianej instrukcji) łamany przez cyfrę oznaczającą kolejny numer teczki tegoż wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego oraz przez

cyfrę oznaczającą rok kalendarzowy wystawienia tytułu. Celem ułatwienia wierzycielom wpisywania w otok numeru tytułu wykonawczego kolejnego numeru teczki wierzyciela w wykazie akt urzędu skarbowego, Ministerstwo Skarbu zarządziło okólnikiem z dnia 25 czerwca 1937 r. Nr. D. V. 6198/1/37, aby urzędy skarbowe podały każdemu z wierzycieli, po pierwszej nadesłanej przez wierzyciela po dniu 1 lipca 1937 r. (w następnych latach po dniu 1 stycznia każdego roku) partii tytułów wykonawczych, numer jego teczki.

Zarazem Ministerstwo Skarbu prosi o zachęcenie wierzycieli do korzystania z instytucji wierzycieli zastępczych (§ 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 czerwca 1932 r. Dz. U. R. P. Nr. 62, poz. 580 w brzmieniu znowelizowanym.

Dyrektor Departamentu:
(—) Dr. J. Lubowicki.

Nr. Apr. Ceny 134/37/A.

OBWIESZCZENIE.

Zarządzenie Prezydenta miasta w stoł. król. m. Krakowie z dnia 13 lipca 1937 r. w sprawie cen maksymalnych na mąkę żytnią i chleb.

Na podstawie postanowień rozporządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 29 października 1929 r. (Dz. U. . P. Nr. 81, poz. 607) i z dnia 10 grudnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 641) oraz rozporządzenia Wojewody Krakowskiego z dnia 24 października 1935 r. Nr. S. Apr. 1—12/35 i z dnia 14 grudnia 1935 r. w przedmiocie przekazania Prezydentowi miasta Krakowa uprawnienia do wyznaczania cen artykułów pierwszej potrzeby, tudzież na podstawie rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19-go kwietnia 1937 r. Nr. Apr. 57/7-1 o wyznaczeniu cen mąki żytniej — zgodnie z opinią Miejskiej Komisji dla badania cen, zarządzam, co następuje:

§ 1.

Od dnia 14-go lipca 1937 r. aż do odwołania obowiązują następujące ceny maksymalne:

1) za 100 kg. mąki żytniej z przemiału 70% w hurcie Zł. 35.—
2) za 1 kg. mąki żytniej z przemiału 70% w detalu Zł. 0.40
3) za 100 kg. mąki żytniej z przemiału 80% w hurcie Zł. 32.—
4) za 1 kg. mąki żytniej z przemiału 80% w detalu Zł. 0.36
5) za 100 kg. mąki razowej z przemiału 95% w hurcie Zł. 30.—
6) za 1 kg. mąki razowej z przemiału 95% w detalu Zł. 0.34
7) za 100 kg. mąki pszennej z przemiału 65% w hurcie Zł. 42.—
8) za 100 kg. mąki pszennej z przemiału 65% w półhurcie Zł. 43.—
9) za 1 kg. mąki pszennej z przemiału 65% w detalu Zł. 0.48
10) za 1 kg. chleba żytniego, pytlowego z mąki 70% Zł. 0.35
11) za 1 kg. chleba żytniego, pytlowego z mąki 82% Zł. 0.33
12) za 1 kg. chleba żytniego, razowego z mąki 95% Zł. 0.31

§ 2.

Cennik na powyższe artykuły powinien być umieszczony w lokalu sprzedającego w miejscu widocznym i dostępnym dla kupujących oraz na wystawie sklepowej.

§ 3.

Winni żądania lub pobierania wyższych cen od wyżej wymienionych będą przez Władze administracji ogólnej I. instancji na podstawie art. 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 31. VIII. 1926 r. Dz. U. R. P. r. 91 poz. 527 karani bezwzględnie aresztem do 6-ciu tygodni lub grzywną do 10.000 zł. przy czym może być orzeczona konfiskata towaru.

Za Prezydenta miasta:
Dr. Rudolf Radzyński wr.
Wiceprezydent miasta.

USTAWA O „FENIKSIE" OGŁOSZONA.

Z dniem 14 bm. weszła w życie ustawa, ogłoszona w „Dzienniku Ustaw" Nr. 52, w sprawie zmiany art. 2 dekretu Prezydenta R. P. o zabezpieczeniu interesów osób ubezpieczonych w Tow. „Feniks".

W myśl tej ustawy do dnia 1 lipca 1940 r. nie można żądać wypłaty pożyczek (zaliczek) pod zastaw polis i wykupów oraz wszczynać postępowania sądowego lub egzekucyjnego w poszukiwaniu tych należności. Postępowanie, wszczęte wcześniej, zawiesza się z mocy prawa.

Jeżeli ubezpieczający płacił składkę niższą od tej, która odpowiadałaby według ustalonych przez ministra skarbu podstaw technicznych świadczeniom zakładu, kurator obniży świadczenia do zakresu odpowiadającego w myśl tych podstaw wysokości płaconej składki.

Wszystkie świadczenia zakładu z tytułu umów ubezpieczenia redukuje się niezależnie od obniżki dokonanej na podstawie ust. 2 — o 25 proc., jeżeli świadczenie zostało częściowo wypłacone przed dniem 14 bm. redukcji podlega jedynie część niewypłacona. — W tym samym stosunku jak świadczenia zakładu redukuje się również składki ubezpieczeniowe należne od dnia 1 maja ub. roku.

Wreszcie w myśl ustawy Zakład Ubezpieczeń nie może korzystać z praw do odstąpienia od umowy lub jej rozwiązania (wypowiedzenia natychmiastowym skutkiem) przewidzianych na wypadek niewypłacenia przez ubezpieczającego składek w terminie, jeżeli zaległość dotyczy składek, należnych za okres od dnia 1. uiści w ciągu trzech miesięcy od pisemnego wezwania maja ub. r. do 14 bm., a ubezpieczający całą zaległość go przez kuratora do jej uiszczenia.

ZRYCZAŁTOWANIE PODATKU PRZEMYSŁOWEGO OD OBROTU DLA DROBNYCH PRZEDSIĘBIORSTW NA LATA 1938—1939.

W związku z okólnikiem Ministerstwa Skarbu z dnia 11 czerwca 1937 r. polecającym Izbom Skarbowym przedstawienie wniosków i uwag, dotyczących wymiaru i poboru podatku przemysłowego od obrotu drobnych przedsiębiorstw w formie ryczałtu na lata 1938/1939. — Centrala Związku Kupców przedłożyła Warszawskiej Izbie Przemysłowo-Handlowej następujące wnioski i uwagi:

W związku z zagadnieniem przedłużenia t. zw. „ryczałtu podatku przemysłowego od obrotu" na dalsze lata, nasuwają się nam następujące uwagi, oparte na doświadczeniu dotychczasowych praktyk wymiarowych:

1) Górną granicę obrotów należy podwyższyć do sumy 60.000 zł. Uważamy bowiem, że przedsiębiorstwo o miesięcznym obrocie Zł. 5000.— należy zaliczyć do przedsiębiorstw małych.

2) Uważamy za słuszne, ażeby do przedsiębiorstw podlegających zryczałtowanemu podatkowi przemysłowemu od obrotu zaliczyć dodatkowo:

skup zawodowy we wszystkich branżach, w których on istnieje, pośredników, przedsiębiorstwa gastronomiczne i jadłodajnie bez sprzedaży alkoholu kat. III, zakłady kąpielowe III i IV kat., cukiernie, mleczarnie, pokoje umeblowane, a nadto z przedsiębiorstw przemysłowych wszystkie wykupujące świadectwa przemysłowe VI, VII i VIII kat.

Wreszcie wydaje nam się słuszne, ażeby pod ryczałt przyjąć także te przedsiębiorstwa, które aczkolwiek na zasadzie ustawy obowiązane są do wykupienia świadectwa przemysłowego II kat. wykupiły na podstawie ulg przewidzianych przez okólnik — III kat.

3) W wypadku zaliczenia przedsiębiorstwa do innej grupy ryczałtu — należy przedłużyć termin odwołania do dni 30 (§ 4 p. 2).

Także należy zawiadomienie o wyznaczeniu rozpoznania wniosku przedłużyć do dni 7 (§ 4 p. 6).

Słusznym jest również ażeby termin doręczenia płatnikom nakazu przedłużyć do dnia 30 maja.

Wreszcie nader celowym jest przyznanie prawa wnoszenia od wymiarów zryczałtowanego podatku obrotowego odwołań w trybie normalnym.

4) Z dziedziny praktyki wymiarowej stwierdziliśmy następujące usterki domagające się usunięcia:

a) Z reguły ryczałt ustalany jest na podstawie opinii biegłych zamiast według § 4 na podstawie konkretnych danych.

b) Biegłych stawia się w sytuację kłopotliwą, żądając procentowego ustalenia obrotów stosownie do płatnika X, którego obrót władza wymiarowa przyjmuje za 100.

c) Władza wymiarowa często proponuje biegłym sumę obrotu nie zaznaczając, że do tej sumy dochodzą jeszcze obroty z artykułów scalonych.

d) Władza wymiarowa nie podaje biegłym obrotów poszczególnych płatników z lat ubiegłych, a to utrudnia orientację biegłego.

e) Biegli użalają się, że otrzymują wezwania na 12 godzin przed posiedzeniem. Termin winien być ustalony na 3 dni przed posiedzeniem.

W końcu pragniemy zauważyć, że małe przedsiębiorstwa nigdy rachunków ani pokwitowań nie wystawiały, wobec czego krzywdą jest, ażeby w stawce podatku obrotowego dla małych przedsiębiorstw znajdował się odsetek z tytułu skasowania opłat stemplowych. Wydaje nam się słusznym, ażeby te małe przedsiębiorstwa płaciły 1,5% podatku przemysłowego od obrotu.

ZMIANA TARYFY CELNEJ WYWOZOWEJ.

Rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 30 czerwca 1937, **wydanym w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych, zarządzona została częściowa zmiana taryfy celnej wywozowej.**

W szczególności pozycja 15-ta otrzymała brzmienie następujące: drewno olszowe okrągłe o średnicy 20 cm. i wyżej, mierzonej w grubszym końcu bez kory i o długośści od 1 m. wzwyż, 1,20 od 100 kg.

Tytuł grupy III otrzymuje brzmienie następujące: zwierzęta, ptactwo, wytwory hodowli, mięso, grzyby i przetwory spożywcze.

Ustanawia się nowe pozycje 31 b., 31 c., i 31 d. w brzmieniu:

31 b. grzyby jadalne suszone zł. 100 od 100 kg., solone, marynowane we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem zł. 200 od 100 kg.

31 c. konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem — zł. 100 od 100 kg.

31 d. ogórki, z wyjątkiem świeżych we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem — zł. 30 od 100 kg.

Uwaga druga do grupy III otrzymuje brzmienie następujące: towary, objęte pozycjami 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29 31a, 31b, 31c, 31d, oraz naturalne masło krowie wywożone za świadczeniami Ministerstwa Przemysłu i Handlu bez cła.

W uwadze 3 do grupy III dodaje się nowe punkty: i) grzyby jadalne suszone 1 kg. bez cła, j) grzyby solone marynowane we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem — 5 kg. bez cła, k) konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem 5 kg. bez cła, l) ogórki, z wyjątkiem świeżych, we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem 10 kg. bez cła.

W uwadze 4 do grupy III dodaje się nowe punkty: e) grzyby jadalne suszone 1 kg. bez cła, f) grzyby

solone marynowane we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem 5 kg. bez cła, g) konserwy rybne w hermetycznym opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem 5 kg. bez cła, h) ogórki oprócz świeżych we wszelkim opakowaniu z bezpośrednim opakowaniem 10 kg. bez cła.

Powyższe zmiany wchodzą w życie 22 lipca 1937.

PRZEPISY DEWIZOWE PRZY WYJAZDACH DO CZECHOSŁOWACJI.

Komisja Dewizowa uchwałą z dnia 26 ub. m. zmieniła przepisy okólnika nr. 29 z dnia 31 lipca r. ub. w sprawie zarządzeń dewizowych przy wyjazdach turystycznych lub kuracyjnych do Czechosłowacji.

Na podstawie nowych przepisów Komisja Dewizowa upoważnia banki dewizowe do sprzedaży i udzielania zezwoleń na wywóz osobom, mającym miejsce zamieszkania w kraju, legitymującym się paszportami zagranicznymi ważnymi na Czechosłowację i wyjeżdżającym do tego kraju w celach turystycznych lub kuracyjnych — akredytyw do wysokości równowartości zł. 800 dla każdej wyjeżdżającej osoby w stosunku miesięcznym na czas zdeklarowanego we wniosku pobytu w Czechosłowacji.

Ponadto każda z wyjeżdżających osób, korzystająca z powyższego zezwolenia, może wywieźć pieniądze polskie do wysokości zł. 50.

Wnioski o zezwolenie na wywóz sum wyższych, niż wyżej oznaczone, należy przedstawiać do decyzji Komisji Dewizowej.

Akredytywy wydawane podróżnym na zasadzie omawianego zezwolenia mogą być wystawiane jedynie w koronach czechosłowackich na jeden z banków w Pradze, wymienionych w okólniku, lub na ich oddziały i korespondentów w Czechosłowacji.

Osoby, którym przyznano prawo wywozu środków płatniczych do Czechosłowacji na zasadzie wyżej omówionego upoważnienia, nie mogą — poza wspomnianą kwotą zł. 50.— korzystać z prawa nabycia zagranicznych środków płatniczych. Bank, sprzedający akredytywę, winien o powyższym ograniczeniu uczynić odpowiednią wzmiankę w paszporcie.

Oddziały Banku Polskiego nie będą wystawiały akredytyw na podstawie powyższych przepisów, lecz będą kierowały klientów do banków dewizowych.

W związku ze zmianą przepisów przestał obowiązywać okólnik Komisji Dewizowej nr. 29 z dnia 31. lipca r. ub. oraz ustęp 3 okólnika nr. 38 z dn. 29 października r. ub.

KOLPORTAŻ RÓŻNYCH WYDAWNICTW W URZĘDACH PAŃSTW. ZAKAZANY OKÓLNIKIEM MINISTERIALNYM.

Prezes Rady Ministrów gen. Sławoj-Składkowski wystosował do wszystkich ministrów okólnik w sprawie kolportażu i sprzedaży wydawnictw w urzędach i instytucjach państwowych. Okólnik ten brzmi:

„Kolportaż i rozsprzedaż różnych wydawnictw (książki, broszury, czasopisma, albumy itp.) przez instytucje społeczne i osoby prywatne wśród urzędów i instytucyj administracji państwowej i ich pracowników, przybiera niejednokrotnie formy niewłaściwe, zakłóca tok urzędowania i przynosi szkodę dla interesu publicznego. Z drugiej strony zalecenie wydawnictw przez władze niekiedy wykorzystywane jest również do nadużyć narażających na szkodę interes prywatny, zwłaszcza w tych wypadkach, gdy agenci danego wydawnictwa dzięki posiadanym w swoich rękach zaleceniom urzędów, wywierają zdecydowany nacisk zarówno przy uzyskiwaniu płatnego materiału informacyjnego dla tych wydawnictw, jak i przy sprzedaży.

W związku z powyższym proszę o wydanie zarządzenia co do stosowania w podwładnych panu ministrowi działach administracji państwowej następujących zasad:

1) w urzędach i instytucjach państwowych kolportaż i rozsprzedaż wydawnictw jest zasadniczo niedopuszczalna.

2) W wypadkach szczególnych, władze centralne mogą stosować wyjątki od powyższej zasady, zawiadamiając o tym podległe organy. Wywieranie nacisku ze strony kolportera i sprzedawców nie powinno być w żadnym wypadku tolerowane.

3) Osobom interesowanym żadne pismo w sprawie dopuszczenia lub zalecenia wydawnictw nie powinno być wydawane.

Analogiczne zarządzenie powinno być wprowadzone w życie w urzędach i instytucjach samorządowych.

Wydawca za Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. N. Józef Haller

Drukarnia Józefa Fischera, Kraków Grodzka 62. — Telefon 104-12.